

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **S. P. Ch.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem Ječná 7/548, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie** se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 3. 8. 2012, č. j. CPR-2179-2/ČJ-2012-9CPR-V238

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 3. 8. 2012, č. j. CPR-2179-2/ČJ-2012-9CPR-V238, se z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Pavla Čížinského, advokáta se sídlem Praha 2, Ječná 7/548, na nákladech řízení částku 8.640 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), příkázanou Nejvyšším správním soudem k rozhodnutí Krajskému soudu v Praze, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 8. 2012, č. j. CPR-2179-2/ČJ-2012-9CPR-V238, jímž bylo zčásti změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek ze dne 27. 12. 2012, č. j. CPOV-14316-25ČJ-2009-0764PF (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění.

Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdější

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění; stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 1 rok; počátek této doby stanovil podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu k vycestování z území ČR do třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí; pro případ, že by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území České republiky začít běžet v době trvání zajištění, stanovil, že tato doba počíná běžet ode dne ukončení zajištění a na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky pod č. j.: ZS13213 ze dne 14. 1. 2010 rozhodl, že se podle § 120a zákona č. 326/1999 Sb., na cizince (žalobce) nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb.

Žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 8. 2012, č. j. CPR-2179-2/ČJ-2012-9CPR-V238 zčásti změnila rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že vypustila a nahradila část výroku (v podstatě pouze nahradila slovního spojení „členských států Evropské unie“ slovním spojením „na území České republiky“) a ve zbylé části napadené rozhodnutí podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. potvrdila.

Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí žalované pro nezákonnost, kterou spatřuje v nicotnosti rozhodnutí (byl nahrazen text, který nebyl obsahem výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a celý výrok je uváděn v minulém čase, takže je vnitřně – vůči potvrzující části rozhodnutí – rozporné a právně neuskutečnitelné; rozhodnutí je v rozporu s § 149 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaná si nevyžádala potvrzení závazného stanoviska od ministra vnitra, ačkoli v odvolání byly vzneseny konkrétní námitky i proti obsahu závazného stanoviska. Navíc Krajský soud v Hradci Králové zrušil rozhodnutí o mezinárodní ochraně, o které se proto rozhoduje znovu a závěry závazného stanoviska je tak zpochybněny i formálně. Správní vyhoštění je v rozporu s čl. 31 a 32 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen „Úmluva“). Otázka, zda žalobce pochází ze země, kde byl jeho život ohrožen, je předmětem řízení o mezinárodní ochraně a řízení mělo být přerušeno do pravomocného skončení azylového řízení. Argumentace žalované, podle které se žalobce na cestu do Evropy připravoval, o azyl jel požádat do Vyšních Lhot, ač se mohl při první příležitosti obrátit na jakýkoli státní orgán a o mezinárodní ochranu měl požádat ve státě, ve kterém se vylodil z moře, neobstojí, neboť z ní nevyplývá, že by byl žalobce vyloučen z dobrodiní čl. 31 Úmluvy. Skutečnost, že se člověk na útěk připravuje, neznamená, že by útěk nebyl nutný, nebo že by člověk nebyl ohrožen. Cizinci nelze ani vyčítat, že se mu podaří získat správnou informaci o tom, že místem podání žádosti o azyl je Příjímací středisko ve Vyšních Lhotách a že se tam dostaví. Navíc žalovaná neuvádí, který úřad měl být tím „jakýmkoli úřadem“ a jaká příležitost měla být onou „první příležitostí“. Převáděný člověk je plně v moci převaděčů, neví, do jaké země se dostal, ani zda může v této zemi podat žádost o azyl. Vzhledem k tomu, že žalobce byl pašovaným zbožím a čekal na vysazení v Evropě, z materiálního hlediska přišel na území ČR přímo z Nigérie. Žalovaná ani nemohla rozhodnout, zda u žalobce existuje dobrý důvod pro nezákonný vstup, protože dosud běží řízení o udělení mezinárodní ochrany a nelze proto předběžně rozhodnout o tom, zda tento dobrý důvod existuje či nikoli. Pokud by žalovaná chtěla své zdůvodnění stavět na tom, že žalobce není uprchlíkem, musela by vyčkat právní moci rozhodnutí o mezinárodní ochraně. Žalovaná se vůbec nevypořádala s odvolací námitkou, podle které shledává žalobce uložení správního vyhoštění za přičící se čl. 32 Úmluvy (zákaz vyhoštění uprchlíka zákonně se nacházejícího na území, kromě případů odůvodněných státní bezpečností nebo veřejným pořádkem). Na území ČR se nachází zákonně od 24. 11. 2008, kdy učinil prohlášení o azylu, azylové řízení dosud probíhá a není

pravomocně ukončeno, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a předčasné. Řízení o správním vyhoštění bylo zahájen teprve poté, co žalobce již požádal o mezinárodní ochranu a v době, kdy již na území ČR nepobýval nelegálně. V odvolání uplatnil námitku, že z dikce § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že předpokladem pro rozhodnutí o správním vyhoštění je trvalý neoprávněný pobyt, kdy neoprávněnost je dána v době, kdy správní orgán rozhoduje. Je proto nepřijatelné, aby policie dne 12. 1. 2010 zahájila řízení o správním vyhoštění s odvoláním na to, že cizinec před více než 13 měsíci pobýval v ČR 2 dny neoprávněně. V případě žalobce v době rozhodnutí správního orgánu není v žádném případě dána neoprávněnost pobytu. Žalovaná na tuto námitku vůbec nereagovala a rozhodnutí je proto i v tomto bodě nepřezkoumatelné. Rozhodnutí je nepřiměřené a v rozporu s § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť zejména doba neoprávněného pobytu trvala jen 2 dny, od té doby uplynulo více než 3,5 roku a po celou tu dobu trvá rozhodnutí o správním vyhoštění za téměř 4 roky života si vytvořil řadu vazeb v ČR, na což rozhodnutí nebere žádný ohled. Žalovaná se s touto odvolací námitkou vypořádala pouze tvrzením, že žalobce nemá v ČR „příbuzné, rodinu ani majetek“. Tato úvaha je nepřezkoumatelná, neboť žalovaná se měla vypořádat se všemi kritérii stanovenými v § 174a zákona o pobytu cizinců, zejména i s dobou žalobcova dosavadního pobytu v ČR a se závažností jeho údajného protiprávního jednání (tj. neoprávněný pobyt jen 2 dny). Jelikož žalovaná nic z toho neučinila, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a je třeba je zrušit. Při posouzení přiměřenosti rozhodnutí měla žalovaná vzít v potaz dobu, která uplynula od doby žalobcova neoprávněného pobytu na straně jedné a délku dosavadního probíhajícího řízení o správním vyhoštění na straně druhé. Skutečnost, že od oné doby uplynuly již téměř 4 roky a že namísto zákonem stanovené 7denní lhůty (§ 169 odst. 4) je o správním vyhoštění rozhodováno již více než 3,5 roku, se nemůže neprojevit na přísnosti sankce, např. na délce platnosti uloženého správního vyhoštění.

Žalovaná ve vyjádření k jednotlivým žalobním námitkám uvedla, že správní řád nestanoví povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí o odvolání, jímž se rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebo jeho část mění [§ 90 odst. 1 písm. c)] doslovnou citací výroku prvostupňového rozhodnutí. Postačí uvést obsah výroku takovým způsobem, aby bylo zřejmé, o jakém předmětu řízení odvolací orgán rozhoduje. Přeformuje-li odvolací orgán částečně výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tj. jinými slovy vyjádří totéž, není z tohoto důvodu rozhodnutí zatíženo vadou. Žalovaná v daném případě pouze v minulém čase formulovala výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Taková okolnost nejen, že nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, ale není ani vadou řízení jak uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 2 As 20/2008, kdy se zabýval otázkou, zda změnou rozhodnutí je možné doplnit absentující výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně a dospěl k závěru, že v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem I. stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydané. Nejvyšší správní soud konstatoval, že při změně rozhodnutí platí obě rozhodnutí společně a v mezích provedených změn tvoří jeden celek. Podle žalované takto formulovaným výrokem nezatížila napadené rozhodnutí vadou a z odůvodnění rozhodnutí je patrné, z jakého důvodu přistoupila ke změně výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z odvolání podaného dne 10. 1. 2012 plyne, že se žalobce proti závaznému stanovisku ze dne 14. 1. 2010 ev. č. ZS13213 neodvolal, proto nebylo třeba postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu. Správní vyhoštění nebylo uloženo v rozporu s čl. 31 a 32 Úmluvy, neboť žalobce nepochází ze země, kde by byl jeho život ohrožen. V odůvodnění rozhodnutí byla popsána jak přípava žalobce na cestu do Evropy, tak jeho dostavení se do přijímacího střediska. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí vyjádřila také k tomu, že řízení o mezinárodní ochraně je prioritní a posuzování možnosti vycestování je tedy komplexnější, nicméně je toto řízení posuzováno podle zákona o azylu,

tudíž jde o odlišné řízení. Žalovaná podotkla, že nemůže dojít k faktickému vyhoštění cizince bez toho, aby bylo ukončeno řízení o mezinárodní ochraně. Správní řízení o vyhoštění bylo se žalobcem zahájeno 6. 12. 2008, kdy téhož dne do protokolu uvedl, že na území ČR vstoupil dne 22. 11. 2008 a do Vyšních Lhot přicestoval dne 24. 11. 2008 a požádal tam o mezinárodní ochranu, přičemž vědomě přicestoval bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění byla žalovanou posouzena, přičemž dospěla k témuž závěru jako správní organ I. stupně, kdy konstatovala, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, neboť na území ČR nemá žádné rodinné nebo příbuzenské vazby, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, ani se o takovou osobu nemusí starat. Během řízení žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by vedly k jinému závěru. Navíc i kdyby si žalobce vytvořil řadu vazeb, šlo by o vazby vytvořené až poté, co bylo zahájeno správní řízení o správním vyhoštění, a to právě z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR. Ač bylo řízení o správním vyhoštění zahájeno již v roce 2008, je vedeno v souladu se zákonem. Ze správního spisu plyne, že správní organ I. stupně byl během řízení činný, zabýval se a činil procesní úkony, jejichž vykonání bylo s ohledem na povahu věci zapotřebí a jichž bylo v řízení třeba. Podle žalované sama délka řízení o správním vyhoštění nezpůsobuje nezákonnost výsledného rozhodnutí. Žalovaná si je vědoma, že neoprávněný pobyt žalobce trval pouze 2 dny, přesto je toho názoru, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaná závěrem podotkla, že žalobce se před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně nevyjádřil k podkladům, ač k tomu byl vyzván.

Žalobce v replice na vyjádření žalované zopakoval, že text, který žalovaná v prvoinstančním rozhodnutí „nahradila“, nebyl obsahem prvoinstančního výroku a nemohl být proto nahrazen. Nyní vedle sebe stojí „zbytek“ prvoinstančního výroku a nový text formulovaný v minulém čase a rekapituluující předchozí výrok. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 20/2008 procesní stanovisko žalované nepodporuje, zčásti by naopak byla jeho argumentace využitelná stranou žalující, protože Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil, že *„absentuje-li v rozhodnutí I. stupně výrok, kterým by účastníku řízení měla být uložena povinnost, přiznáno právo či deklarováno, že zde určité právo je nebo není, nelze tento nedostatek odstranit doplněním odpovídajícího výroku v rozhodnutí odvolacím cestou změny dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004. Takový postup je těžkou procesní vadou, zakládající nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.“* Tvrzení žalované o tom, že se žalobce neodvolal proti obsahu závazného stanoviska, není pravdivé. Část IV. odvolání ze dne 10. 1. 2012 je celá o vadnosti závazného stanoviska. Začátek zní: *“....K otázce vadnosti závazného stanoviska uvádím....“*. Závazné stanovisko napadá i část III. odvolání. Část V. odvolání začíná *„Vzhledem k výše uvedenému navrhuji, aby bylo rozhodnutí“*, tedy předpokládá, že všechny důvody uvedené výše, jsou důvody odvolání. Žalovaná měla postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu, podle kterého *„jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska....“*, tedy důležitý je obsah odvolání, ne to, zda formálně navrhuje závazné stanovisko zrušit. Žalovaná se s výhradou rozpornosti správního vyhoštění s čl. 31 a čl. 32 Úmluvy neztotožnila, neuvádí sice přesné důvody, ale z citace Úmluvy je zřejmé, že zdůrazňuje skutečnost, že se uprchlík musí přihlásit úřadům „bez prodlení“, což žalobce podle žalované neučinil. S tímto žalobce nesouhlasí, jelikož byl převezen do Evropy, nevěděl, kde skončí, v ČR byl vysazen dne 22. 11. 2008 bez ponětí o situaci, kde se nachází, jaký právní režim tu je a bez kontaktů. Již dne 24. 11. 2008 učinil prohlášení o azylu ve Vyšních Lhotách, kam mu bylo při vysazení řečeno, ať se dopraví. Je proto přesvědčen, že splnil povinnost stanovenou Úmluvou a že se na něj vztahuje její ustanovení. Není ani pravdou, že by čl. 32 Úmluvy argumentoval až v žalobě – viz čl. III odvolání z 10. 1. 2012. Žalovaná uvádí, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je prioritní a

posuzování možnosti vycestování je tudíž komplexnější, a že nemůže dojít k faktickému vyhoštění cizince bez toho, aby bylo ukončeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. V tu chvíli ztrácí smysl vydat rozhodnutí a správní orgán by měl přerušit řízení, jelikož jde o předběžnou otázku. Pokud by bylo vydáno rozhodnutí o udělení azylu, nebyl by důvod vést řízení o správním vyhoštění. Zároveň pokud do doby vyřešení otázky azylu nemůže být vyhoštěn, není důvodu toto vyhoštění vydávat. Vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tak závisí na řešení otázky, jež nepřísluší žalované rozhodnout, je tedy předběžnou otázkou podle § 57 správního řádu. Správní orgán tak nepostupoval v souladu s § 8 odst. 2 správního řádu. Řízení o vyhoštění bylo zahájeno v době, kdy již byl žalobce na území legálně a nemohlo se a něj vztahovat ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. Žalovaná nijak nezdůvodnila, proč toto ustanovení vykládá i do minulosti, kdy by dikce zákona měla být „pobýval-li“ a ne „pobývá-li“. Žalovaná uvádí, že posoudila přiměřenost vyhoštění podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž: a) omezuje soukromý a rodinný život pouze na skutečnosti rodinné, zda má žalobce na území ČR rodinné nebo příbuzenské vazby a nesdílí společnou domácnost s občanem EU nebo se o takovou osobu nestará, což je nepřípustné zúžení pojmu soukromý život; b) že i v případě, kdyby si žalobce vytvořil řadu vazeb v ČR, půjde o vazby vytvořené až poté, co bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Toto ovšem nemůže hrát roli. Byť bych se oženil, vyhrál v loterii nemovitosti nebo navázal velmi úzké přátelské vztahy až po zahájení správního řízení o správním vyhoštění, má být brána v potaz ve chvíli rozhodnutí, neboť pro vydání rozhodnutí je nikoli stav v době zahájení řízení, nýbrž stav ke dni vydání rozhodnutí. Žalobce shrnul, že se žalovaná k většině žalobních bodů vůbec nevyjádřila a pokud se k některým bodům vyjádřila, pak jsou její vyjádření zčásti jasně nepravdivá (jako by nečetla odvolání z 10. 1. 2012), zčásti jen opakuje odůvodnění napadeného rozhodnutí, aniž by jej byla schopna vysvětlit. Domnívá se, že je dán důvod pro zrušení rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a rozhodl o jeho zrušení postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez nařízení jednání, protože shledal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaná se nevypořádala se všemi odvolacími námitkami.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 6. 12. 2008 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění a sepsán s ním jako s účastníkem řízení protokol, do kterého uvedl, že v roce 2007 probíhaly v Nigérii volby, jichž se zúčastnil jako člen volební komise. Po skončení voleb měl problémy s vítěznou stranou PPA. Proto se dne 6. 11. 2008 rozhodl vycestovat lodí do Evropy. Nevěděl, kam cestuje. Dne 22. 11. 2008 byl neznámými osobami vysazen v České republice (dále jen „ČR“), ve městě, jehož jméno neznal, a bylo mu řečeno, že má jet do Vyšních Lhot a tam požádat o azyl. To učinil dne 24. 11. 2008. Uvedl, že v ČR nemá žádné příbuzné, rodinu ani majetek a že si je vědom, že v ČR pobývá od 22. do 24. 11. 2008 neoprávněně. Dále sdělil, že pokud by v Nigérii čekal na vyřízení víza, lidé z PPA by ho zabili. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra vydaného podle § 179 zákona o pobytu cizinců (dále je „závazné stanovisko“) rovněž dne 6. 12. 2008 je vycestování žalobce do země původu možné, neboť nebyly shledány důvody znemožňující vycestování. Téhož dne, tj. 6. 12. 2008 bylo Policií ČR, Oblastním ředitelstvím SCP Ostrava, ICP Mosty u Jablunkova, skupinou cizinecké policie Vyšní Lhoty vydáno rozhodnutí, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 a písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Žalovaná rozhodnutím ze dne 17. 9. 2009 zrušila označené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve zkráceném přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů z důvodu porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 zákona o pobytu cizinců a věc vrátila správnímu orgánu I.

stupně k dalšímu řízení. Nové rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu jednoho roku vydal správní orgán I. stupně dne 1. 3. 2010. Žalovaná dne 12. 8. 2010 zrušila také toto rozhodnutí s tím, že v novém řízení musí správní orgán I. stupně zjistit skutkový stav, včetně konkrétního způsobu přicestování žalobce na území ČR a vypořádat se dostatečným a přesvědčivým způsobem se všemi námitkami žalobce. Následně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění taktéž na dobu jednoho roku rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 9. 12. 2020. Rovněž toto rozhodnutí žalovaná zrušila, a to rozhodnutím ze dne 26. 10. 2011, v němž konstatovala, že nelze souhlasit s úsudkem správního orgánu I. stupně, když závažné narušení veřejného pořádku nemůže být postaveno na pouhé skutečnosti krátkodobého (dva dny trvajícího) neoprávněného pobytu. Správní orgán I. stupně nově rozhodl dne 27. 12. 2011. K otázce narušení veřejného pořádku uvedl, že žalobce porušil všeobecně uznávané normy platné nejen pro ČR a nedodržel podmínky uvedené v zákoně o pobytu cizinců, za kterých je oprávněn pobývat na území ČR, když neměl platný cestovní doklad. Ke krátkosti délky neoprávněného pobytu se nevyjádřil. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodla žalovaná rozhodnutím dne 3. 8. 2012, jehož správnost žalobce zpochybňuje nyní projednávanou žalobou.

Důvody vedoucí ke zrušení rozhodnutí lze shrnout následovně.

Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře dospěl k závěru, že „*Je povinností odvolacího správního orgánu přezkoumat napadené rozhodnutí v kontextu všech odvolacích důvodů a vypořádat se s nimi*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2009, č. j. 7 Afs 116/2009 - 70). *Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o odvolání se všemi odvolacími námitkami, zatíží tím své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Tuto vadu nelze zhojit vyvrácením odvolacích námitek až ve vyjádření k žalobě, příp. v kasační stížnosti* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). V jiném svém rozhodnutí konstatoval, že „*pokud soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., uvede pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje; další žalobní námitky již nepřezkoumává*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

V projednávané věci je závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované doložen obsahem správního spisu a kopiemi odvolání, které k výzvě soudu předložili oba účastníci řízení. Ze vzájemného porovnání předložených kopií odvolání a jejich porovnáním s obsahem správního spisu je zjevné, že žalovaná posuzovala pouze část odvolání (body I. až III.), nikoli další odvolací výhrady obsažené pod bodem IV. a V. odvolání. Ve správním spise se nachází pouze jeden list odvolání končící bodem III., jehož pokračování, jakož i odvolací bod IV. a V. zcela chybí. Žalovaná neúplnost odvolání, ač je na první pohled zjevná (nedokončený bod III.), zcela přehlédla, odvolání nesprávně považovala za úplné a jako o takovém rozhodla. V důsledku zjištěného pochybení je napadené rozhodnutí nezákonné a proto je soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil.

V dalším řízení bude na žalované, aby opatřila úplný stejnopis podání (odvolání), což ostatně měla sama učinit ještě před vydáním nyní přezkoumávaného rozhodnutí, neboť indiciemi svědčícími o neúplnosti odvolání byla především nedokončená věta bodu III. znějící: „*Ve smyslu čl. 31 Úmluvy nesmí stát stíhat osoby, které nezákonně vstoupily nebo pobývají na území státu, jestliže se bez prodlení přihlásí úřadům* (cit. Odst. 1 čl. 31.....“ a přinejmenším také chybějící podpis odvolatele (žalobce) v zastoupení jeho právního zástupce. Teprve poté, co bude mít žalovaná k dispozici autentický text odvolání, o tomto

v úplnosti rozhodne. Žalovaná v novém řízení primárně znovu posoudí úplnost skutkových zjištění a zejména správnost úvahy správního orgánu I stupně o uložení správního vyhoštění, zejména z hlediska důvodnosti, účelnosti a přiměřenosti. Přihlédne při tom především k odvolacím námitkám poukazujícím na: a) krátkost trvání neoprávněného pobytu (pouhé 2 dny), s kteroužto námitkou se žalovaná ostatně již v minulosti ztotožnila, když z tohoto důvodu rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 26. 10. 2011 sama zrušila, b) spornost a vadnost závazného stanoviska (závěr bodu III. a celý bod IV.), c) dosud neukončené řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, d) neúplnost skutkových zjištění v otázce vedení rodinného a soukromého života a e) rozpornost uloženého správního vyhoštění s čl. 31 a 32 Úmluvy.

Vzhledem k tomu, že soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost spočívající v nedostatku důvodů, nezabýval se dalšími žalobními výhradami.

Na základě výše uvedeného tedy krajský soud bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalované a současně jí věc vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), ve kterém je vázána právním názorem vysloveným krajským soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce v žalobě požádal z důvodu nedostatku finančních prostředků o ustanovení zástupce, konkrétně Mgr. Pavla Čížinského. Do soudního spisu však současně založil plnou moc udělenou shora jmenovanému advokátovi ze dne 1. 7. 2009, kterou jmenovaného advokáta zmocnil k zastupování mimo jiné i „ve všech věcech týkajících se práva pobytu na území ČR podle zákona o pobytu cizinců a podle zákona o azylu, a to zejména k zastupování v příslušných správních a soudních řízeních v plném rozsahu, a to včetně zastupování o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem.“ S ohledem na obsah plné moci je soud toho názoru, že žalobce je v řízení o této žalobě řádně zastoupen advokátem a není proto důvod rozhodovat o jeho ustanovení.

Žalobce byl ve věci úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce na náhradu nákladů řízení částku 8.640 Kč. Uvedená částka se skládá z částky 6.300 Kč za tři úkony právní služby po 2.100 Kč poskytnuté právním zástupcem [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a repliky podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“], z částky 900 Kč představující náhradu tří režijních paušálů a z částky 1.440 Kč odpovídající 20 % dani z přidané hodnoty, jíž je zástupce žalobce plátcem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. ledna 2013

JUDr. Věra Šimůnková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková